

tydning af bestemmelsen er, at de andre kontraherende stater skal acceptere forældreansvar, der afledes af loven i barnets sædvanlige opholdsstat. Det er uden betydning, at det i disse stater ikke er muligt at tildele forældreansvar på den pågældende måde eller til den pågældende indehaver af forældreansvaret.

Hvis barnets sædvanlige opholdssted ændrer sig, følger det desuden af artikel 16, stk. 4, at tildelingen af forældreansvar støttet på loven til en person, der ikke allerede har (del i) forældreansvaret, reguleres af loven i barnets nye sædvanlige opholdsstat. Der henvises betænkningens afsnit 3.4.1.3.2.

Efter artikel 18 kan forældreansvar, der følger af loven, bringes til ophør – eller vilkårene for udøvelsen af ansvaret ændres – ved en afgørelse truffet af en myndighed med kompetence efter artikel 5-12.

Selv om forældreansvar, der følger af loven i en kontraherende stat efter artikel 16, stk. 3, består i de andre kontraherende stater i tilfælde af barnets flytning, reguleres *udøvelsen* af forældreansvaret efter artikel 17 altid af loven i den stat, hvor barnet aktuelt har sædvanligt opholdssted. Ændres barnets sædvanlige opholdssted, bliver udøvelsen af forældreansvaret derfor reguleret af loven i den stat, hvor barnet har fået nyt sædvanligt opholdssted. Der henvises til betænkningens afsnit 3.4.1.3.3.

Når konventionen i artikel 16, stk. 3, fastslår, at et forældreansvar, der afledes af loven i barnets sædvanlige opholdsstat, fortsat skal bestå, hvis barnet flytter til en anden stat, er der risiko for, at tredjemand i den nye opholdsstat er uvidende om, hvem der er barnets retlige repræsentant, eller hvilke beføjelser denne udøver, idet tredjemand normalt alene kan forholde sig til lovgivningen i den stat, som den pågældende selv opholder sig i. Konventionen indeholder derfor regler om beskyttelse af tredjemand, der i god tro indgår aftale med en person, der ville være berettiget til at fungere som barnets repræsentant efter loven i den stat, hvor aftalen indgås, jf. artikel 19. Der henvises til betænkningens afsnit 3.4.1.4.

Anvendelse af konventionens lovvalgsregler kan alene afvises, hvis anvendelsen åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den anvendende stat (ordre public), herunder hensynet til barnets bedste, jf. artikel 22. Der henvises til betænkningens afsnit 3.4.1.6.

3.3.2. *Gældende ret*

På det familieretlige område er lovvalget ikke lovreguleret, bortset fra det relativt snævre anvendelsesområde for Den Nordiske Ægteskabskonvention. Lovvalget er i stedet reguleret i retspraksis og admini-

strativ praksis, og det er her fast antaget, at efter dansk international privatret anvender danske myndigheder altid dansk ret i sager om forældremyndighed, samvær, værgemål m.v. Når danske myndigheder skal afgøre, hvem forældremyndigheden for fremtiden skal tilhøre, anvendes således altid dansk ret. Dette gælder, uanset om forældre eller barnet bor eller har domicil i udlandet.

Efter dansk international privatret er det barnets domicillov, der afgør, hvem forældremyndigheden tilkommer, når forældremyndigheden følger af loven, herunder om barnet overhovedet er undergivet forældremyndighed, dvs. om forældremyndigheden er ophørt.

For så vidt angår udøvelsen af forældremyndigheden, afgøres selve indholdet af forældremyndigheden – forældremyndighedsindehaverens rettigheder og pligter i forhold til barnet – efter dansk ret. Barnets domicillov kan dog anvendes, hvis det under en sag her i landet skal afgøres, hvorvidt en i udlandet foretaget handling havde hjemmel i forældremyndigheden over et i udlandet bosat barn. Ligeledes kan domiciloven anvendes med hensyn til fastlæggelse af indholdet af forældremyndigheden over et barn, der midlertidigt opholder sig her, idet dog dansk ret må danne de ydre grænser for forældremyndighedens indhold.

I sager om etablering og ændring af værgemål følges efter dansk international privatret domicilprincippet. Også i værgemålssager anvender danske myndigheder således udelukkende dansk ret. Det må derfor afgøres efter dansk ret, hvem der efter loven er væрге for en umyndig, der har domicil her i landet. Har den umyndige domicil i udlandet, er udgangspunktet, at værgespørgsmålet henhører under domicillandets myndigheder. I praksis fraviges domicilprincippet dog, hvis barnet er dansk statsborger, og myndighederne i domicillandet af den grund afviser at behandle sagen.

Inden for det sociale område, herunder i relation til anbringelse uden for hjemmet, træffes afgørelserne altid efter dansk ret, uanset barnets og forældrenes tilknytning til Danmark.

Der henvises til betænkningens afsnit 3.4.2.

3.3.3. *Lovvalgsreglernes betydning i dansk ret*

Konventionens udgangspunkt med hensyn til lovvalg – *lex fori* – er i overensstemmelse med det ulovbestemte udgangspunkt i dansk ret inden for konventionens anvendelsesområde. Samtidig er de danske ulovbestemte principper for lovvalg i relation til forældremyndighed og værgemål støttet på loven i det væsentlige i overensstemmelse med konventionens